

[OSADNY ai

o *prawdopodobnie jasne* (tak w o-), a *prawdopodobnie pochylone* (tak w osadca).

sg m A osądny. ◇ n N osądn(e). ◇ pl G osądnych.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Przymiotnik od „osada” ‘zasiedlenie pustego miejsca’: Zostawa włók 44, z których osadnych włók 6 *LustrPodl* 42; już nie mają [bednarze] żadnych statków do dworów KJM bielskich robić, jedno czynsz osadny płacić do skarbow *LustrPodl* 44.

α. W funkcji rzeczownika: »osadne« = czynsz płacony przez chłopów za użytkowanie nowego kawałka ziemi: Kołkowe albo osadne. *LustrSand* 250.

Synonim; **α.** kołkowe.

Cf NIEOSADNY